

» Ὅτι ἡ Ἐπίδαυρος μετὰ τὸ 146 συνωμολόγησε συνθήκην φιλίας καὶ συμμαχίας
 » πρὸς τοὺς Ῥωμαίους μαρτυρεῖται ἐκ τούτου, ὅτι μέχρι τοῦ ἔτους ἐκείνου οἱ Ἐπιδαύ-
 » ριοὶ ἔμειναν πιστοὶ εἰς τὴν ἀρχαίαν συμπολιτείαν καὶ ἐπολέμησαν ἐκθύμως ἐναντίον
 » τῶν Ῥωμαίων ἐν τῇ μάχῃ τῆς Λευκοπέτρας, ὅπου ἔπεσον 152 Ἐπιδαύριοι, ὧν τὰ ὀνό-
 » ματα ὡς καὶ τὰ τῶν πολιτῶν τῶν ἄλλων πόλεων τῆς συμπολιτείας εὐρηνταὶ ἐν ἐπι-
 » γραφῇ ἀρχομένη ὧδε:

» Οἱ δὲ ἀπέθανον ἐν τῇ παρατάξει ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ Δυμῶνες, Ἰσημηναῖται, Λευκά-
 » διοι, Ἐπιδαύριοι.]

Ἐνῷ δὲ ὁ ἑλληνισμὸς κατέτριβεν, ἐντεῦθεν τοῦ Αἰγαίου πελάγους, τὰς ἐξησθενημέ-
 νας αὐτοῦ δυνάμεις εἰς ἀσκόπους ἐμφυλίου πολέμου, καὶ ἐπὶ τέλους ὑποκύψας εἰς τὴν
 ρωμαϊκὴν κυριαρχίαν περιέπιπεν εἰς πάντελῃ σχεδὸν πολιτικὴν καὶ ἠθικὴν νέκρωσιν,
 ἐκεῖθεν τοῦ Αἰγαίου. ἐν τῇ Ἀνατολῇ, ἐξηκολούθει ἀγωνιζόμενος τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς
 διαδόσεως καὶ ἐνισχύσεως αὐτοῦ. Οἱ ἄρχοντες αὐτοῦ δὲν ἦσαν βεβαίως οὐδὲ ἐκεῖ χρηστό-
 τεροι τῶν ἐνταῦθα ἀρχόντων καὶ ἡ ἔξωτερικὴ αὐτῶν πολιτικὴ δὲν ἦτο ἐπιτηδειότερα καὶ
 εὐτυχεστέρα. Ὁμολογοῦμεν ἐξ ἐναντίας ὅτι οἱ βασιλεῖς τῆς Αἰγύπτου, τῆς Συρίας, τοῦ
 Περσίου, τῆς Βιθυνίας, οἱ πλείστοι τοῦλάχιστον, εἶχον περιέλθει εἰς τὸν ἔσχατον
 βαθμὸν τῆς ἐξαχρειώσεως. Ἄλλ' ὁ περὶ αὐτοὺς ἑλληνισμὸς ἔσφιν ἐκμάδα τινὰ ζωῆς καὶ
 ἐνεργείας καὶ ἐπέμενε ἀναμορφῶν τὰς ἰθαγενεῖς φυλάς. Ὁ ἑλληνισμὸς οὗτος δὲν ἐπε-
 κράτησεν ἐν τούτοις ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἄνευ πολλῆς ἐπιχωρίου ἀντιδράσεως, ἥτις μηδέποτε
 παύσασα ἀπέβη ἰδίως ἀξιοσημείωτος περὶ τοὺς χρόνους καθ' οὓς ἡ ἐνταῦθα Ἑλλάς ὑπέ-
 κυπτεν εἰς τὴν ρωμαϊκὴν κυριαρχίαν, ἥτοι περὶ τὰ μέσα τῆς δευτέρας π. Χ. ἑκατονταε-
 τηρίδος. Εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐνθυμίσωμεν ὅτι πρὸ καιροῦ τὰ ἰνδικὰ καὶ τὰ παρθικά φύλα
 εἶχον ἀποσπασθῆ ἀπὸ τῆς ἑλληνικῆς βασιλείας ὑπὸ ἰδίους ἡγεμόνας καὶ ὑπὸ ἴδια θρη-
 σκεύματα καὶ ἰδιώματα; ἢ ὅτι βραδύτερον διελύθησαν οἱ δεσμοὶ τῆς κυριαρχίας καὶ ὑποτε-
 λείας δι' ὧν συνήπτοντο μετὰ τοῦ σελευκιδικοῦ κράτους χωρὰι πλησιέστεραι ὑπὸ ἰδίου
 διατελέσασαι δυνάστας, οἷον ἡ Ἀρμενία καὶ ἡ Καππαδοκία; Ἄλλ' ἤδη καὶ ἐν αὐτῇ τῇ
 Αἰγύπτῳ συνέβαιναν ἀντίδρασις κατὰ τοῦ ἑλληνισμοῦ διὰ διαρκῶν ἐπιχωρίων στάσεων,
 διὰ τῆς ἀναβιώσεως τοῦ ἀρχαίου αἰγυπτιακοῦ θρησκειώματος καὶ διὰ τῆς παραδόξου ἐν τῇ
 αὐτῇ τε καὶ ἐν τῷ στρατῷ ἐπικρατήσεως τῶν Ἰουδαίων, τοὺς ὁποίους ἀνεκαθεν περι-
 ποιήθησαν πολὺ οἱ Πτολεμαῖοι εἴτε διὰ τὸ βιομηχανικὸν καὶ ἐμπορικὸν αὐτῶν πνεῦμα
 εἴτε ἐπ' ἐλπίδι τοῦ νὰ ἐπιτύχωσι δι' αὐτῶν τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἀξιώσεων ἃς δὲν ἔπαυ-
 σαν ἔχοντες ἐπὶ τῆς Φοινίκης καὶ Παλαιστίνης. Ἡ μᾶλλον ὁμοῦ ἀξιωματικῶν πάλῃ
 ἦν ὁ ἑλληνισμὸς ἐν τῇ Ἀνατολῇ ὑπέστη περὶ τοὺς χρόνους τούτους εἶναι ἢ κατὰ τοῦ Ἰου-
 δαϊσμοῦ ἐν τῇ Παλαιστίνῃ τότε γενομένη. Διότι μὴ λησμονῶμεν ὅτι τὸ μέγιστον ἀπο-
 τέλεσμα τῆς διαδόσεως τοῦ ἑλληνισμοῦ εἰς τὴν Ἀσίαν ὑπῆρξεν ὁ ἑλληνισμὸς τοῦ χριστιαν-
 ικοῦ δόγματος, ὅτι ὁ χριστιανισμὸς ἐν τούτοις ἐν Ἰουδαίᾳ ἐκηρύχθη κατὰ πρῶτον καὶ ὅτι
 ἐπομένως ὁ ἑξελληνισμὸς τῆς Ἰουδαίας εἶναι ὁ ἐπαγαγὼν πρὸ πάντων τὸ ἀποτέλεσμα
 ἐκεῖνο. Τούτου ἕνεκα θέλομεν ἐπὶ μικρὸν ἐπιστήσει ἰδιαζόντως τὴν προσοχὴν εἰς τὴν ἐν
 τῇ χώρᾳ ταύτῃ πάλῃ τοῦ ἑλληνικοῦ στοιχείου πρὸς τὸ ἐπιχωρίον.

Οἱ Ἰουδαῖοι, ἕνεκα τῶν περὶ τῆς Παλαιστίνης καὶ τῆς Φοινίκης ἐρίδων τῶν Σελευ-
 κιδῶν καὶ τῶν Πτολεμαίων, διετέλεσαν ἠνωμένοι ὅτε μὲν μετὰ τῆς Αἰγύπτου, ὅτε δὲ μετὰ
 τῆς Συρίας καθ' ὅλην μὲν σχεδὸν τὴν τρίτην ἑκατονταετηρίδα μετὰ τῆς Αἰγύπτου, ἀπὸ
 δὲ τῶν ἀρχῶν τῆς δευτέρας μετὰ τῆς Συρίας. Ἄλλὰ, ἐπὶ πληρωμῇ φόρου εἰς τοὺς βασι-
 λεῖς ἐκείνους, διεφύλαττον τὸ πάτριον πολίτευμα. Παρὰ τῷ προϊσταμένῳ τοῦ λαοῦ ἀρχιε-

